

THEATER ★★★☆☆

In ‘We Don’t Live Here Anymore’ neemt de teleurstelling over liefde en leven steeds meer toe

De Jakop Ahlbom Company wordt al jaren geroemd om de sterke fysieke verbeelding van heimelijke gevoelens.

Silke Hundertmark, Gwen Langenberg, Renato Bertolino en Reinier Schimmel in ‘We Don’t Live Her Anymore’ door Jakop Ahlbom Company. Rahi Rezvani

Annette Embrechts

schrijft voor de Volkskrant over dans en (circus)theater.

9 oktober 2025, 14:48

Bewaren Delen

Twee vriendinnen zitten aan een eettafel, drinken wijn, aaien lachend door elkaars haar, wisselen vertrouwelijkheden uit. Op band horen we hun (Engelstalige) stemmen. Ze maken zich zorgen over hun (al dan niet open) huwelijk, gemiste intimiteit, onuitgesproken verlangens en opspelende jaloezie. Ze betrekken elkaar in vermoedens over affaires en overspel. Niet veel later blijken ze zelf de overspelige en bedrogen echtgenotes te zijn.

Hun mannen, al jaren beste vrienden, denken elkaar goed te kennen, maar ook zij hanteren een dubbele standaard in het delen van geheimen. Hun stemmen klinken eveneens als voice-over, terwijl zij een spel spelen, een boek uit de boekenkast trekken of competitief een hand in elkaars nek leggen.

We Don’t Live Here Anymore, de nieuwe voorstelling van de Jakop Ahlbom Company, die al jaren wordt geroemd om de sterke fysieke verbeelding van heimelijke gevoelens, oogt als klassiek kwartet over (het verlies aan) verlangen, intimiteit, verbondenheid en vertrouwen. Hoeveel je ook deelt – een huwelijk, huis, kinderen – iemands gevoelsleven diep doorgronden blijkt onmogelijk. De kloof tussen wat partners zeggen, delen, denken en voelen komt in deze voorstelling letterlijk tot uiting door de afstand tussen de dialogen op band en de lichamelijke motoriek.

In twee stijlvolle woonkamers, met uitzicht op weilanden en verbonden door dezelfde tweezitter, draaien ze om elkaar heen, pakken elkaar bij heupen en gezicht, gooien benen over armen, leggen hoofden op schouders. Ze dekken de tafel, brengen bloemen en wijn mee, zetten een plaat op, praten over boeken.

Advertentie

Maar hoe nabij ze ook zijn, je ziet barstjes in die alledaagse handelingen, het vertrouwen hapert, de vriendschap verhardt, de onrust neemt toe. Terwijl dikke druppels de ramen beslaan, misleiden ze de ander en verlangen ze naar elders. In de door Britse acteurs ingesproken toneeltekst van Marijke Schermer neemt eveneens de teleurstelling toe over hoe liefde en leven uit de pas lopen en huwelijken lijden onder drankgebruik en overspel.

Schermer baseerde zich op de nouvelles *We Don’t Live Here Anymore* en *In the Bedroom* van de Amerikaanse schrijver Andre Dubus, op de bekroonde verfilming door regisseur John Curran, de roman *Revolutionary Road* van Richard Yates en de films *Closer* van Mike Nichols en *Husbands and Wives* van Woody Allen. Veel nieuws voegt ze daar niet aan toe. De crisissen binnen de koppels verlopen behoorlijk traditioneel. Ook het keurige interieur, dat doorgaans in handen van regisseur Jakop Ahlbom voor geheimzinnigheid en ontmaskering zorgt, blijft hier braaf intact.

Mooi is wel dat Silke Hundertmark als Mary, Gwen Langenberg als Anna, Renato Bertolino als William en Reinier Schimmel als George qua uiterlijk fraai samenvallen met de levensfase van hun personages, maar ondertussen in hun nerveuze, elastische bewegingen onuitgesproken verwachtingen en teleurstellingen knap laten doorschemeren. Hun onervaren livezang voegt daar hooguit iets kwetsbaars aan toe. *So happy together*, zingen ze bij aanvang nog vrolijk. Dat de stoelendans rond de eettafel eindigt in een stoelendans binnen relaties voel je dan al aankomen.

WE DON'T LIVE HER ANYMORE
Theater
★★★☆☆
Door Jakop Ahlbom Company. Regie Jakop Ahlbom. Tekst Marijke Schermer.
8/10, Theater Junushoff, Wageningen. Tournee t/m 4/1.